

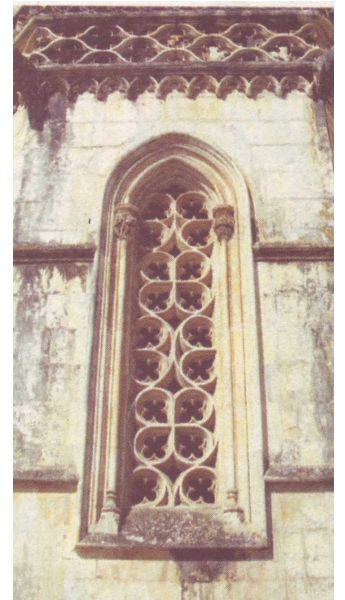

Stav dnešného sveta

Bez Boha sa smrť stáva najväčšou mocou nad ľudským životom. Dnes sa smrť stala riešením najväčších problémov človeka. Smrť sa stala pre nás záchranou pred utrpením a nepohodlím. **Stala sa spôsobom, ktorý zaisťuje naše pohodlie a slobodu.** Aj samotná Cirkev, Kristova nevesta, pocítila účinky týchto ustavičných útokov na život. Mnohí zanechali vieru. Zdá sa, akoby Cirkev nebola schopná zaujať predstavivosť svojich súčasníkov, ktorí sú ľahostajní voči jej posolstvu. Zdá sa, že sa nevyrovná ustavične postupujúcej pohanskej kultúre. Pápež Benedikt XVI. hovorí: „Odkresťančenie dosiahlo taký stupeň, aký si nebolo možné predstaviť na konci Druhého vatikánskeho koncilu. Napríklad v bývalom komunistickom Nemecku je pokrstených len sotva viac ako desať percent populácie. Vidíme neuveriteľný postup spohanšťovania a kresťanstvo, ktoré sa vytráca zo života a z vedomia verejnosti“. Môžeme to vidieť aj na úbytku návštevnosti kostolov v západnom svete a odmietaní základných morálnych hodnôt. Otec Yves Congar opísal situáciu vo Francúzsku nasledovne: „14% dospelých a len 7% mladých chodí do kostola... A potom je tu obrovský nedostatok kňazov. Vo farnosti, kde som vyrastal, sa slúži jedna svätá omša raz za dva mesiace... A tak sa nevyhnutne mladí ľudia obracajú k pohanstvu“. **Naozaj, situácia, v ktorej sa nachádzame, je dramatická!** My, Cirkev, telo Kristovo, musíme uznať, že kríza, ktorou prechádzame, aj cestičky, ktoré si nepriateľ urobil do Cirkvi, sú pre nás pokorujúce. Ale ak neupadneme do zúfalstva, musíme uznať, že Boh dovolil (hoci to priamo nechcel), aby Cirkev podstúpila túto skúšku ohňom. Podstupujeme vážnu skúšku pri ktorej sa často krát zistilo, že sme neobstáli. Pán nás vedie po ceste prísneho milosrdenstva. Dovoľuje nám, aby sme si konečne uvedomili skutočný stav svojich sŕdc, aby sme videli hĺbku svojej pýchy a ničivú skutočnosť jej účinkov, aby sme sa mohli začať kajaať a vrátiť sa k Nemu. Vo Svätom Písme Boh hovorí: „A môj ľud, ktorý sa volá mojím menom, sa sklóni a bude sa modliť, bude hľadať moju tvár a

odvráti sa od svojich zlých ciest, ja vypočujem z neba, odpustím ich vinu a ich zem uzdravím“ (Krn 7, 14). „Podriadte sa teda Bohu; diabli sa vzoprite a ujde od vás. Priblížte sa k Bohu a On sa priblíži k vám... Pokorte sa pred Pánom a On vás povýši“ (Jak 4, 7 - 8, 10). Verím, že v našom zúfalom, pokornom stave Pán začína odvíjať ďalšiu fázu svojho plánu pre Cirkev a svet. Verím, že obdobie skúšok a súdu, o ktorom hovoril Lev XIII. sa blíži ku koncu. Pozície nepriateľa slabnú. Panna Mária v Medžugorí povedala vizionárke Mirjane: „Toto storočie je pod vládou diabla, ale keď sa tajomstvá, ktoré som vám zverila, naplnia, jeho moc bude zničená. Dokonca už teraz začína strácať svoju moc“. Pán si v tejto náročnej dobe zvolil dvoch pápežov: Jána Pavla II. a Benedikta XVI., slovami Kataríny Sienskej, aby „zaburácal nad telom svätej Cirkvi, dostatočne mocne na to, aby zobudil deti spiace v nej“. Hovorí s jasnosťou proroka. Pápež Ján Pavol hovorí: „Keďže sa približuje tretie tisícročie vykúpenia, Boh pripravuje veľkú jar kresťanstva, a už vidíme jej prvé znamenia...“ „Vidím prichádzať nový vek misionárstva, ktoré sa stane žiariacim dňom plným bohatej žatvy, ak všetci kresťania... zareagujú s veľkodušnosťou a svätosťou na volania a výzvy našich čias“. „Boh otvára Cirkvi horizonty ľudstva oveľa viac pripraveného na sejbu evanjelia. Cítim, že prišiel čas, kedy treba vrhnúť všetku energiu Cirkvi do novej evanjelizácie - hlásať Krista všetkým ľuďom“. „Zdá sa, že Duch Boží vzbudzuje v kresťanoch pôvodný misionársky zápal, keď sa viera rýchlo rozširovala vďaka hrdinskému svedectvu každého pokrsteného človeka“. Čiže Boh sám začal toto všetko robiť. Ale podobne, ako v Ježišových časoch, aj my môžeme zmeškať Božiu návštevu. Naozaj, lebo Svätý Otec hovorí o tom, čo sa zjavuje v podmienovacom čase. To znamená, že plný rozkvet Božieho plánu pre náš vek závisí z istej časti od našej odpovede na podnety Ducha Svätého. Hovorí: „nová jar kresťanského života bude zjavená, **ak kresťania budú poddajní činnosti Ducha Svätého**“.

Alfonz Vladimír Sabo, farár

R.: Pane, kto smie bývať v tvojom svätom stánku?

1. Ten, čo kráča bez poškvry a koná spravodlivo, + čo z úprimného srdca pravdu hovorí, čo nepodvádza svojim jazykom. - R.
2. Čo nekrivdí svoju blížnemu ani ho nepotupuje.
3. Čo ničomníka nemá za nič, ale ctí si ľudí bohobojných. - R.
4. Čo nepožičiava peniaze na úrok + a proti nevinnému sa nedá podplácať. Kto si tak počína, ten sa nikdy neskláti. - R.

(Ž 15,2-3ab.3b-4b.5)

Marta má nasledovať Máriu

Keď ohromený Pavol po stretnutí s Kristom vstáva zo zeme, prvé jeho slová znejú: „Pane, čo chceš, aby som robil?“ A Ježišova odpoveď:

„Chod' do mesta, tam ti povedia, čo máš robiť.“ V tej chvíli sa z prenasledovateľa stáva učeník a z učeníka apoštol. Najskôr osobné stretnutie, pohľad do tváre, preniknutie láskou, potom počúvanie, až potom činnosť.

Po dvoch návštevách v dome farizejov a dvoch v dome hriešnikov nás evanjelista Lukáš vovádza do domu Ježišovho priateľa Lazára a jeho sestier Márie a Marty. Zdanlivo každodenná scéna o tom, čo skôr robiť, sa stala cez celé dejiny kresťanskej spirituality symbolom kontemplácie a činnosti a napätia medzi nimi. Nie oprávnené, a práve preto si treba tento názor poopraviť, tak ako chcel aj Ježiš len poopraviť, a nie odsúdiť postoj Marty. Kontemplácia, ktorá nevedie k skutkom lásky, môže byť „zbožnou“ formou lenivosti, sebeckej duchovnej pohody, podobne ako činnosť, aj keď zdanlivo v prospech Božieho kráľovstva, zas formou sebarealizácie a presadzovania vlastnej vôle. Správny je postoj učeníka, ku ktorému vedie Ježiš Máriu i Martu.

Známy kazateľský príklad vystihuje stovky každodenných situácií každého z nás: Pred rozostavaným chrámom robotníci otesávajú ťažké kamene. Okoloidúci sa pýta prvého: „Čo robíš?“ „Otesávam kamene,“ odpovedá. „Pracujem, aby som si zarobil na chlieb pre seba i rodinu,“ vraví druhý. „Budujem Boží chrám,“ dodáva tretí. Tieto činnosti sa nevyklúčujú, a predsa je medzi nimi zásadný rozdiel. Každý deň nám ponúka veľa možností, čo všetko by sme mohli a mali spraviť v zamestnaní, vo výchove, v apoštoláte, v službe druhým, vo vzdelávaní či v zábave. Samé dôležité veci, a predsa nemôžeme všetko. „Nábožnosť jednotlivých ľudí je rozdielna,“ píše svätý František Saleský vo svojej Filotei a pokračuje: „Myslíš, drahá Filotea, že by bolo správne, aby biskup žil ako pustovník alebo kartuzián? Či azda robotník alebo remeselník mal by sa denne toľko modliť v kostole ako tí, čo žijú v kláštoroch? Či by taká nábožnosť nebola smiešna, pomýlená, ba odporná?... Pravá nábožnosť neprekáža dobru, ale všetko robí krajším a dokonalejším. Ak by si niekedy videla človeka, ktorý pre svoju nábožnosť zanedbáva povinnosti svojho povolania, buď si istá, že taká nábožnosť je falošná.“

Treba nám vedieť sadnúť si k Pánovým nohám, teda pýtať sa ho, čo od človeka očakáva, aby sme najrozmanitejšie každodenné povinnosti nekonali len ako praktickú potrebu či nutnosť, ale ako napĺňanie Božej vôle. Tak im dávame celkom novú hodnotu a dôstojnosť, a to aj keby boli tie najpodradnejšie a ubíjajúce. Ovocie takej činnosti trvá naveky. Mária a Marta boli rodné sestry. Počúvanie a činnosť idú nevyhnutne spolu, ale v správnom poradí. Preto ma Marta nasledovať Máriu.

Marián Gavenda

Oznam

- V nedeľu 25. júla 2010 oslávime hodky pri kaplnke sv. Anny. V tento deň si uctíme aj sv. Urbana, patróna našich vinohradníkov. Slávnostnú sv. omšu bude sprevádzať dychová hudba Vištučanka, ktorá oslaví svoje prvé vystúpenie pred 19. rokmi.

Urob niečo pre svoju tvár

Nezabúdaj, že na tvoju tvár musia hľadieť druhí a že nič tak nejde na nervy ako chronicky namosúrená tvár. Niečo pre ňu urob. Nielen kvôli sebe, aby si sa sám sebe páčil v zrkadle, ale najmä kvôli tým druhým. Natrieť sa krémom, namaľovať si oči, zvýrazniť obočie, to vôbec nie je tá najlepšia starostlivosť o tvár.

Urob niečo pre svoju tvár zvnútra. Nech ju presvieti tvoja dobrota, naplň si oči radosťou, uvoľni si ústa úsmevom.

Ukáž priateľskú tvár. Dá sa to, keď upratuješ, upratuješ v srdci. Povymetaj zbytočné starosti, zbav sa reptania a prebytočnej kritiky. Prestaň s pochmúrnou tvárou donekonečna omieľať každodennú zlosť.

*Odškry svoju najkrajšiu
najpriateľskejšiu tvár,
a nebude vôbec ťažké mať ňu rád.*

Phil Bosmans „Nezabúdaj na radosť“

Sväté omše v 16. týždni Cezročného obdobia (C)

19.VII. pondelok

18.00 Za dobrodincov, ich rodiny a blízkych

20.VII. utorok

18.00 Za ť z rodiny Tomašovičovej a Ležovičovej

21.VII. streda

18.00 Za ť Rudolfa a Angelu Hábelových a rodičov

22.VII. štvrtok

18.00 Za ť Martu Jurčovičovú – 1. výročie

23.VII. piatok

18.00 Za zdravie a Božiu pomoc pri príležitosti životného jubilea 70 rokov života

24.VII. sobota

18.00 Za ť Máriu Hladíkovú a manžela

Upratovanie kostola č.d. 126 – 150

25.VII. 17. nedeľa cezročná - (C)

10.00 Za zdravie a Božie požehnanie pre našich vinohradníkov a členov dychovej hudby Vištučanka, ich rodiny a príbuzných – sv. omša pri kaplnke sv. Anny

Lektori: Jozef Veselka, Andrej Kukumberg

Liturgický kalendár

19.VII. pondelok	sv.Zlatica(Aurea), panna a mučenica
20.VII. utorok	sv.Apolinár, biskup a mučeník
21.VII. streda	sv.Vavrinec z Brindisi, kňaz a učiteľ Cirkvi
22.VII. štvrtok	sv.Maria Magdaléna
23.VII. piatok	sv.Brigita, reholníčka, patrónka Európy
24.VII. sobota	sv.Sarbel Makhluť, kňaz

Človek je viac

Verím, že ste sa už aj vy ocitli v situácii, keď ste si museli zahryznúť do jazyka, lebo sa vám stalo niečo, s čím ste nepočítali. Naše odhady, naše presvedčenia, úsudky a názory, o ktorých sme si mysleli, že sú nezvratné, že ich nemôže nič zmeniť, sa odrazu zrútili. Najmä v prípadoch, keď ide o ľudí. Občas, alebo dokonca veľmi často - aj keď ide o názory. A zvlášť - ideológie. Človek si v takýchto okamihoch, ak chce byť vôbec úprimný sám pred sebou, musí položiť otázku: čo vlastne viem a v čom som si úplne istý? A nie iba vtedy, keď ide o iných alebo o názory. Aj vtedy, keď ide o nás samých - zostávame zaskočení vlastným konaním alebo myšlienkami.

Keď si už myslíme, že sa ako tak dobre poznáme, že vieme, ako by sme reagovali v určitých situáciách, odrazu zistíme, že nás niečo zaskočí, prekvapí, vykoľají alebo nám odhalí náš úplne neznámy rozmer. Zistíme totiž, že sa až tak dobre predsa len nepoznáme a že seba, a teda ani iných nepoznáme úplne. Vždy nastanú také situácie, v ktorých sa prejavia niektoré naše, mohli by sme povedať, tajné arzenály konania alebo myslenia. A keďže sa vyvíjame v čase a rôznych situáciách, na sebe poznávame, že vždy existuje niečo hlbšie a vyššie, ďalšie a ťažšie, ako sme si to predtým o sebe, o iných a o svete vôbec mohli myslieť. Tak sa postupom času približujeme k Sokratovej múdrosti, ktorá tvrdí: „Viem, že nič neviem.“ To nie je pesimizmus, ale realizmus. A nenegujú sa takýmto názorom získané vedomosti a zručnosti, ale vstupuje sa do kontextu vždy nového učenia a poznania. Takto vlastne zisťujeme, že kým žijeme, máme možnosť učiť sa, spoznávať seba i svet a takýmto spôsobom sa realizovať.

A keďže o sebe a o iných ľuďoch sa dá ešte vždy niečo zistiť a naučiť sa, bez problémov budeme súhlasiť s filozofom Karlom Jaspersom, ktorý povedal, že „človek je vždy viac, ako o sebe vie“. Už samo poznanie, že nás niečo o nás prekvapí, že sme prekvapení vlastným konaním a myšlienkami, stačí, aby sme súhlasili s tvrdením Jaspersa. Na tejto ceste odhalíme, že v našom vnútri existujú svety, v ktorých sa nachádzajú určité pravdy o nás, o ktorých vieme aj my málo, a nieto ešte iní. Človek predstavuje vo svojom najhlbšom vnútri nevýslovné mystérium a občas neprístupné tajomstvo. Už aj rímsky cisár a filozof Marcus Aurelius hovoril: „Pozri sa do svojho vnútra! Tam uprostred neho je prameň dobra, ktorý nikdy neprestane vyvierat!“ Spoznajúc samých seba, môžeme teda spoznať prameň dobra. Ak nevieme odhaliť dobro v nás, možno sme sa nenaučili to najpodstatnejšie o sebe. Sv. Augustín totiž hovorí, že človek, spoznajúc sám seba, spozná aj Boha: Noverim me, noverim te! - Ak spoznáš seba, spoznáš teba!

Keď sa z kresťanského hľadiska pokúšame pochopiť to vnútorné žriedlo človeka, potom, odvolávajúc sa na Jána, môžeme pochopiť, že tam - v našom najhlbšom vnútri - kladie Boh základy svojej existencie a odtiaľ nás, ako vraví múdry Sirrah, pozoruje svojimi očami. Preto Ján hovorí, že Ježiš „dobře vedel, čo v človeku je“. Vedel to dobre, lebo v srdci človeka vytvoril centrum svojho vlastného kultu. To miesto v ľudskom srdci je miesto, kde sa mu môžeme pokloniť, kde ho môžeme nájsť a kam sa vždy bez strachu môžeme vydať. Tu, v najhlbšom vnútri, ako vraví Druhý vatikánsky koncil: „Kristus odhaľuje človeka človeku

samému. Svojím vnútrom človek vskutku prevyšuje celosť vecí: do tých hĺbok sa človek ponára, keď sa vracia k srdcu, kde ho čaká Boh, ktorý skúma srdce, a kde on sám, pred Božím zrakom, rozhoduje o svojom osude,“ vysvetľuje koncil. Takýmto spôsobom, zisťujúc, že sme noví, iní a nemôžeme sa spoznať úplne, vlastne vstupujeme do mystéria človeka a do mystéria Krista.

V tomto mystériu, priznávajúc si, že sme viac, ako to čo vidíme, cítime, čoho sa dotýkame, alebo čo môžeme spoznať, spoznáme časť svojej vlastnej neopakovateľnosti a časť svojej vlastnej večnosti. V týchto zmenách, v odhaľovaní nás samých pred inými a vždy inými vlastne objavujeme toho, kto nás objavuje. A teda aj keď nás nejaké nové poznanie o nás samých či iných prekvapí a zahryzneme si do jazyka, nemali by sme sa báť, lebo to nás Boh pre nás samých objavuje. A objavujúc nás pre nás - objavuje sa aj on sám. Je to zjavenie, ktoré pokračuje...

Anton Šuljič „Dobrý manažér“

Prečo toľké trápenie?

*Všemohúci a milosrdný Bože,
nerozumiem prečo si mi nadelil toľko trápenia.*

*Vždy som sa predsa usiloval
plniť tvoje prikázania, modliť sa
a žiť z Ducha Ježiša Krista.*

Prečo si teda neodvrátil odo mňa trápenie?

Si predsa všemohúci!

Ak si milosrdný,

prečo si ma neušetril bolesti?

Cítim pokušenie odvrátiť sa od teba.

„Aj tak to nemá zmysel.

Ani modlitba nepomáha.“

„Stalo sa, ako sa malo stať.“

Ale ja sa ťa nechcem vzdať.

*Môj doterajší život s tebou
je pre mňa priveľmi dôležitý,*

aby som sa ťa vzdal

a odvrátil sa od teba.

*Budem ako nábožní Židia,
ktorí k tebe volajú a sťažujú sa,*

no nedajú sa trápením zlomiť.

Tak aj ja volám k tebe vo svojej bolesti.

Vypočuj ma, nech sa zmierni moja bolesť.

Neskryvaj predou mnou svoju tvár!

Zošli mi svojho Svätého Ducha,

aby som sa nevzdával,

ale pokračoval v ceste.

Ukáž sa predou mnou

ako milostivý a milosrdný Boh.

Premeň môj žiaľ,

aby som cez slzy spoznal

v tebe toho,

ktorý ma nikdy v živote neopustí,

ale vždy bude kráčať po mojom boku.

Amen.

_____Anselm Grün OSB „Daruj mi široké srdce“ - modlitby

DELFIN Delfíny sú veľmi inteligentné cicavce, ktoré žijú v komunitách. Tieto jedinečné stvorenia sa navzájom rozprávajú pomocou piskotu a cvakania. Dokonca sa navzájom oslovujú menami. Každý delfín má svoj vlastný charakteristický piskot, čo je vlastne jeho meno. Keď stretne iného delfína, vyšle zvuk svojho mena. Ten druhý ho zopakuje a rozhovor pokračuje ďalším pískaním.

Mláďatá delfínov sa naučia svoje mená od svojich matiek, Matka vyšle piskľavý zvuk a mláďa ho zopakuje. Podobne ako dieťa, aj mláďatko delfína sa musí naučiť vyslovovať svoje meno správne. Potom ho používa po celý život.

Aj keď vedci zistili, že delfíny majú svoje mená, doposiaľ sa im nepodarilo rozlúštiť zvyšok ich jazyka.

Delfíny rozoznávajú predmety tak, že vysielajú zvukové vlny, ktoré sa odrážajú od daného predmetu a vracajú sa späť ako ozvena. Delfín môže vyslať každú sekundu až 700 zvukových signálov a po návrate ich presne rozlíšiť.

Delfíny sa vedia naučiť reagovať na príkazy človeka. Zdá sa, že celkom dobre rozumejú, čo im ich cvičiteľ hovorí. Je zvláštne, že ony nám rozumejú lepšie ako my im.

V určitom zmysle nám to môže pripomínať našu komunikáciu s Bohom. Kým pre nás je niekedy naozaj ťažké pochopiť, čo nám chce Boh povedať prostredníctvom svojho Slova, On nám rozumie vždy dokonale.

Keď nevieme, čo a ako sa modliť, rozumie nám. Pozná naše myšlienky. Keď sme bezradní, niečo nás trápi alebo sa hneváme, Boh dobre vie, čo je v našom srdci.

Čím viac poznávam divy vo vesmíre, tým jasnejšie v ňom vidím Božiu ruku.

Frank Borman

Lectio divina
Pravé hodnoty

Lk 10,38-42

³⁸Ako išli ďalej, vošiel do jednej dediny, kde ho prijala do domu istá žena menom Marta. ³⁹Mala sestru, ktorá sa volala Mária. Tá si sadla Pánovi k nohám a počúvala jeho slová. ⁴⁰Marta však mala plné ruky práce s obsluhou. Zrazu zastala a povedala: Pane, nedbáš, že ma sestra nechá samu obsluhovať? Povedz jej, aby mi pomohla! ⁴¹Pán jej však povedal: Marta, Marta, staráš sa a znepokojuješ pre mnohé veci, ⁴²a potrebné je len jedno. Mária si vybrala dobrý podiel, ktorý sa jej neodníme.

Ďalšie čítania: Gn 18,1-10; Ž 15,2-5; Kol 1,24-28

1 ČÍTANIE:

Ježiš bol pozvaný na večeru do domu Marty. Marta a Mária boli možno Lazárove sestry (viď Jn 11,1-2), ale nie je to isté. Zatiaľ čo Marta pripravuje jedlo, Ježiš učí. Mária nepomáha Marte, ale zostáva pri Ježišovi a počúva ho. Veta „sadla si Pánovi k nohám“ je symbolická. Na iných miestach v Evanjeliu je použitá preto, aby vyjadrila vzťah medzi učeníkom a jeho učiteľom (Lk 8,35; Sk 22,3). Ježiš sa radikálne odkláňa od kultúrnych noriem, pričom povzbudzuje ženy, aby sa učili o Božom

kráľovstve.

Lukáš nám nehovorí, o čom Ježiš pri tejto príležitosti rozprával. Sústreďuje sa na Martu a Máriu a na ich odpovede Ježišovi. Marta je rozladená. Musí robiť všetku prácu, aby bolo všetko nachystané, a Mária jej v ničom nepomáha. Sťažuje sa Ježišovi a nalieha na neho, aby s ňou súhlasil a požiadal Máriu, aby jej pomohla.

Marta musí byť prekvapená, keď počuje Ježišovu odpoveď, ktorá ďaleko presahuje vtedajšie očakávania. Ježiš jemne kritizuje Martu preto, že uprednostňuje materiálne potreby pred tými duchovnými. Je to Mária, ktorá má pravdu v tom, že v danom momente je najdôležitejšie tráviť čas počúvaním Ježiša a učením sa od neho.

Ježiš nehovorí, že domáce práce a práce okolo domu nie sú dôležité. Sám vyrastal v rodine v Nazarete a poznal hodnotu bežných návykov pre zabezpečenie domácnosti. Ježiš vyzdvihuje dôležitosť zavedenia pravých priorít. Kráľovstvo Božie musí byť na prvom mieste a to je rovnako platné pre mužov aj ženy.

Je dôležité, aby sme si našli čas na plnenie domácich povinností, ale ešte dôležitejšie je stráviť čas s Bohom, čas, keď nie sme príliš unavení alebo rozptyľovaní inými vecami. Toto bola výzva pre Martu. Tým, že prikladá veľa dôležitosťi materiálnym potrebám a príliš málo duchovným veciam, stráca príležitosť učiť sa od Ježiša

MEDITÁCIA:

- S kým sa stotožňujeme v tomto príbehu viac - s Máriou, alebo s Martou? Čo sa môžeme z tohto úryvku naučiť?
- Uvažujme o svojich vlastných prioritách v našom dennom živote. Dávame dostatočnú dôležitosť svojmu vzťahu s Bohom?
- Všetci máme povinnosti, ktoré si vyžadujú veľa času. Uvažujme, ako môžeme slúžiť Bohu a chváliť ho takým spôsobom, že stihneme aj svoju každodennú robotu a povinnosti.

MODLITBA:

Opakovane čítajme verše Evanjelia. Hovorme s Bohom v modlitbe o svojej situácii. On porozumie nášmu každodennému napätiu a únave, ktoré nás premáhajú. Predložme Pánovi všetky svoje obavy.

Zastavme sa a modlime sa veršami 2 15. Nájdime niekoľko slov, ktoré v nás rezonujú, ponúknime ich Pánovi a čakajme, čo nám odhalí.

KONTEMPLÁCIA:

Čítajme dnešné verše z Kol. Žasníme nad možnosťou, že sa môžeme deliť o novinu evanjelia, ktorá nám bola odhalená. Dovoľme Duchu Svätému, aby v nás prehĺbil tento úžas.

www.fara.sk/vistuk/

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku